

Te-ai trezit vreodată brusc, în toiul nopții, fără să știi de ce?

Odată, nu a trecut prea mult de atunci, asta i s-a întâmplat unei fetițe. Ochii i s-au deschis deodată, pe neașteptate, iar ea a privit în jur.

Pereții din camera ei pulsau cu o lumină pâlپătoare, ciudată. Perdeaua se mișca, abia vizibil, de parcă ceva, sau cineva, tocmai trecuse prin ea. Și era imaginația ei de vină sau în cameră era mai frig decât de obicei? Oare acela era un strat de brumă de-a lungul poliței căminului, pe raftul de cărți? Pe urmă, fetița, pe care o chema Sylvie, a văzut ceva care i-a făcut sângele să-i înghețe în vene, i-a făcut inima să-i salte ca un pește în piept.

Nu era nicio urmă de îndoială.

Cineva traversa podeaua pe furiș.

Silueta lui strălucea în lumina lunii, iar pielea avea o bizară nuanță albăstrie. Cel mai incredibil însă era ceea ce-i creștea din spate: o pereche de aripi uriașe, făcute din cele mai fine pene albe ca zăpada pe care ți le poți închipui.

Își croia drum prin camera ei, murmurând în barbă, cu aripile fluturându-i în urmă.

— În primul rând, salvează persoana, l-a auzit Sylvie zicând, apoi coboară în zbor... nu, nu e bine... Găsește... Nu, stai puțin... În primul rând, coboară în zbor. În al doilea, găsește persoana. În al treilea...

A clătinat din cap, poticnit, și a închis ochii ca și cum și-ar găsi inspirația.

— Ce era în al treilea rând? Am uitat și chiar...

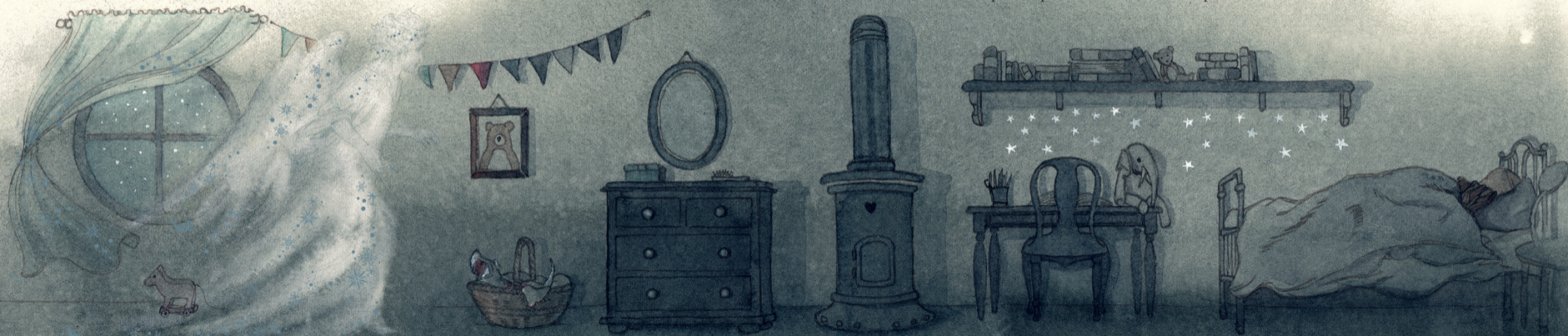
Sylvie a tras adânc aer în piept. L-a scos afară. A mai tras o dată și a zis cu o voce răgușită.

— Scuze!

Vizitatorul s-a răsucit brusc și a scos un țipăt, de parcă tocmai călcase din greșeală pe ceva ascuțit.

— Vai de mine! a zis el, ducându-și mâinile la piept. M-ai speriat. Eu...

S-a oprit și a făcut un pas în lateral ca să se apropie de capătul patului. A urmat o pauză scurtă.

A privit-o cu ochi mari, speriați.

— Mă vezi? a șoptit el, de parcă nu-i venea să creadă.

Sylvie a încuviințat din cap în timp ce îl privea și strângea pătura tare-tare.

Vizitorul părea de-a dreptul nedumerit. A deschis gura ca pentru a vorbi, apoi a închis-o la loc. Și-a trecut mâna în sus și în jos în dreptul feței, urmărind-o atât de atent încât, pentru o clipă, a părut că se uită cruciș.

— Ești sigură? Adică, eu mă văd pe mine. Și tu mă vezi?

Sylvie a râs. Nu s-a putut abține.

— Sigur că da. Doar vorbesc cu tine, nu?

El și-a lăsat mâinile să-i cadă în lături.

— Aoleu! a zis el cu cea mai tristă voce pe care o auzise vreodată Sylvie și cu capul plecat de amărăciune. Nu se poate! Cred că am încurcat ceva. O să intru în ditamai buclucul. E primul meu zbor, știi... și chiar voiam să iasă bine. Habar n-am ce am greșit.

